

Womhaj Bóh!

Cizkto 15.
9. haprleje.

Lětnik 9.
1899.

Szerbiske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Šmolerjez knihiczišcežerni w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Duafimodogeniti.

Jan. 6, 16.

„Dobre wam je, so ja tam du.“

To słowo, kotrež dženša wopomnimy, je jara krótko słowo, ale słowo wěčneho žiwjenja. To je słowo, kotrež kaž stonjenje i njebjek klineži, so srudna wutroba wješkela a njeměrna měrna bywa. To je słowo, kotrež so kaž hwěsda na njeju nascheho žiwjenja šwěczi, so so na nej dohladacž njemóžesch. To je słowo kaž balsam na franjenu wutrobu, so so sahaji. Ach so by nam so tež krepka i polnosće a se žohnowanja teho słowa dženša dostala!

Je wječor do hórkeho čerpenja a wumrječa. Tón šbóžnik so se šwójimi wučomnikami rosrěčuje, hdyž so na pucž do sahodny Gethsemane hotuje. Wučomnizy šu sastróženi. Pšchetož woni i erta teho mišchtra tu srudnu powjesčž šlyšcha, kotraž jim jeho šmjercž pšchipowjeda. Woni jo šapšchijecž njemóža, so dyrbi so jim tón, kotryž je pšches tši lěta i nimi w najnutrišchim towarštwje žiwj byl, wšacž. Woni šapšchijecž njemóža, so tón, kotryž je so jako kral šwójeho luda šjetwik, na kralowski trón w Jerusalemye nještupi, ale na trón šchiza na hórzy Golgatha. Š tym so zyle twarjenje jich šemškich nadžijow hromadže šypnje. Š tym rosběhnu wšchitke rjane šony wo šemškim kraleštwje Měšiaša a jich wěra kaž pošycžene štwjelzo padnje. Šchto i nimi budže, hdyž wón wjazy pola nich njebudže? Woni šu blisťo widžazy w šwójim pošnacžu. Tón šnješ běšche jim prajił: Ja bych wam

hišchže mjele prajicž měł, ale wy to šnješčž njemóžecže. Woni běchu tak šhudži na lubošči i njemu. Pšched krótkim běchu so hišchže wurěčowali, šchto je najwjetšchi mjes nimi. Woni běchu tak šłabi we měrje. Wy małowěrní, wón jim praji. Njebudža woni šwjadnyčž kaž wuforjene šchtomiki, hdyž wón wot nich pošndže?

Tón šnješ šesuf šebi hinał myšli. Dobre wam je, so ja tam du, praji wón. Drje je jeho pucž do Gethsemane bolostny pucž a jeho pucž na Golgatha krawatny martracški pucž. Ale njewěny my, so je runje pšches tón pucž tón šnješ nasche wumóženje wot hrěcha, šmjercže a čžerta wuštkowal? Wón je naschich pšchestupjenjow dla franjeny a naschich hrěchow dla šbity. Wón je šwjafany so bychmy my wot šwjafka hrěchow wotwjafani byli. Wón je wot Boha wopušchčženy, so my nihdy wopušchčženi njebyli. Wón je do šmjercže šchol, so bychmy jeho šašlužby se šmjercže hrěcha i žiwjenj pšchecžišchčželi. Wón je do krašnosće majestosće we wyšokosći so šydnul, pšchihotowal we wótzonym domje, so b a i Wótzom šjednocženi wěčnu njebj; Njeběšche po tajkim dobre, so wón ta hdyž na wučomnikow hladamy, pošni nich běšche, so tam džěšche. Tak buč sechernosće wutorhjeni. Š mozu hoy woni pšchestachu so šemškim šonacž šłabnych wowzow buchu paštyrjo, kiž pšchecžiwjo džěchu. Jako tón šnješ

sa ruku njewjedžešche, nawuknychu šami khodžicž. Wobhladajče šebi Pětra šwjatki, wobhladajče šebi Pětra a Dana pšched wyšokej radu — a pšchirunacže s tym, kajzy prjedy bėchu a prajče, hacž dobre sa nich njebėšche, so tón dnjes tam džėšche.

„Wone je dobre.“ To šlowo dženska hišcže płaczi w dole šylšow. Nan je wumrjel. Wón je domoj šchol t šwojemu njebjestemu Wótzej. Srudni, wopušczeni a samostajeni steja bjes starošče žiwi, nětko šu khutnišchi w žimjenju. Prjedy bėchu hušto njesnješliwi, nětko pač je jich nusa hromadže šwjedła. Prjedy bėchu lėni, nětko šu džėlawi. Róždy šwoje mozy napina. Macž nawuknje šo modlicž, nutrišcho hacž prjedy. Šsyn nawuknje džėlacž, pilnišcho hacž prjedy. Šo něčim měr a špokojnošč do doma šacžehnjetej a na tónzu šwojich pučow šwójbni s džakom a je šylšami praja: Nam bėšche dobre, so nan tam džėšche. — Njeje hušto tak, lubi kšesčizjenjo? Nam šo derje na šemi džėšche a my bėchmy w loškomyšlnoščzi žiwi w khrobloščzi našcheje hordošče, w doměrjenju na našchu móž. Duž wichor šrudoby šadu. Wšhitke šwėczki našcheje mudroščje hašnychu. Wšhitke tšėchu čėlneje šachodnoščje buchuwotkryte. Wšhitke hlubiny našcheje wutrobny buchuwotkryte, my jašnje widžachmy, kajzy bėchmy: hubjeni khudži šlepi a našy. Našcha mudrošč bėšche bludnicžka, našcha prawdošč dodžeržana khėžka, našche žimjenje šame ničžo. Duž šebi po něšcho lėpšchim žadachmy. My šy ša šwėtłom roshladachmy, kotrež by nam hišcže šwėczilo, hdyž nóz šmjercže pšchindže. My podpjeru pytachmy, kotraž nam tež wostanje, hdyž wichor horja pšchindže. My pytachmy trošcht, kiž naš trošchtuje, hdyž štrožele wėcznoščje hroža. Bohu budž džak, my šmy jón namakali pšchi wotewrjenym rowje horjestanjeneho šbóžnika. Nětko džakowni a wješeli wrócžo hladamy na to, šchtož šmy pšchėbly a wušnajemy: „Nam bėšche dobre!“

Schtož čžini Bóh wšcho dobre je;
Ša pšchi tym budu wostacž.
W dyrbju-li w tym hubjenštwje
Kšičž, šmjercž a žalošč dostacž,
Dha Bóh dnjes chze
Šsam šdžeržecž mje;
Ša ša Wótza joh' šnaju,
Wšcho do joh' ruki štaju.
Šamjen.

Šesufš Khryštuš pšched šudom.

(Šotracžowanje.)

Šóhan, kotryž bėšche prjedy t Šesufšej rjel: „Schto je wėrnnošč?“ — kotryž potajkim wėcznu wėrnnošč njesnajesche, kotryž ju s najmješcha sa njespójnomnu mješche, bėšche šo tola naštróžal, so je Šesufš prajil, so je wón Šsyn Boži. Šóhanške šnie — šchto šu powjedale wo šynach Božich, kotryž šu mjes li: By-li tutón Šesufš, kotrehož bėšche runje tak dal, tajki Šsyn Boži byl? Špi šo Šesufš, wot luda džėlony, s Šilatuškom dónđže šašo s nim do šudneje khėže. woprašča šo jeho. To njedyrbi rėlacž: eje wšy Galilejškeho kraja, ale kajteho šy he šo hižo pšchihotowal, so šawėšče wo šchi, s kotrehož je Šesufš wušchol. Tola molwi. Š nowa ma šo Šilatuš džiwacž. Še šo wo tutym podawku čžitawšchi džiwalo, Čžeho dla wón jemu njepřaji, so njeje njebjest? Dofelž šo nješlušča, šwjatwo čłowjeka wotewrič, kotryž je runje š. To je tež ta šama pšchicžina, so šo

Šesufš wot morwonych štanjeny žanemu šwojich njepšchecželow pokafal njeje. Šele mjelcženje bėšche Šesufšowe šnapšchecžiwjenje na njepřawdu, wot bohota dostatu.

Šilatuš pač ma tute mjelcženje ša to, šo Šesufš wo šwojim špodžiwnyh wukhadže ničžo prajicž njewė. Š tym hiba šo w tutej pšchi kóždym wėšicžku khablazej ščžinje šašo hordošč. „Nje-rėczijšch ty je mnu? Njewėšch ty, šo ja móž mam, čže kšičžowacž, a mam móž, čže pušcžicž?“ tak šo wón prašča. Ša to wotmolwi Šesufš je šlowom, jenat wulke pšches mėrnnošč, kaž pšches nadobnošč. „Ty by žaneje mozy nade mni njemėl, hdy by čži s wješcha data njebyła“, je přeni džėl jeho wotmolwenja. Šilatuš dyrbi šhonicž, šo wšcho, šchtož šo s Šesufšom štawa, je wotmėrjene a postajene „s wješcha“, wot ruki, bohotej njesnateje: ty mėnišch, šo šwój pučž po šwojej woli džėšch a tola móžesh jenož po wuško wobmješowanym polu štupacž.

Druhi džėl jeho wotmolwenja rėka: „Šeho dla tón, kiž mje tebi podal je, tón ma wjetšchi hrėch.“ Šbo: Šwój škut je hrėšchny škut, ale druhi tu hišcže je, tón ma hišcže wjetšchi hrėch, dnyžli ty: židowski wšchšchi mėšchik, kotrehož ty jazpiješch, ale kotryž je tebe tola jako šwoju naprawu wužiwal, wón wė, šchto chze, ale ty šy šakšlepny, ty dyrbišch jemu šlužicž. Ty wošebny bohota, kajki šy tola nětko pomženy; pšchetož šchto je nětko šudnik: njeje to Šesufš? a šchto je šašudženy: nješy to ty? Šajke mile šlowo to, a tola tak šanicžaze w šwojej miłošči! Šo je tele šlowo tež Šilatuša w jeho wutrobje porašyło, škėduje s šanoweho našpomnjenja: „Wot teho čžaša pytašche Šilatuš, tak by jeho pušcžil.“ Šak je šo tele dalšche přozowanje šjewilo, njepřaji nam šan, šnawo je šo dale hišcže privatnje s Šesufšom rošrėčžowal, šnawo je někotrych nahladnych židow t temu šobu wšal.

Tola židža šamėrja šo nětko na škut, wo kotrymž šu pšchecžiwěcženi, šo Šilatušowe špjecžowanje škėcžnje došlemi.

„Pušcžijšch ty teho, dha ty khėžorowy pšchecžel nješy; pšchetož šchtož šo kral čžini, tón šo khėžorej pšchecžiwu.“ Šoni budža khėžorej wošewicž, jeli šo wón šchituje šbėžkarja pšchecžiwu khėžorowej majestošči. Nětko je tónle čłowjek šmjehčženy. Šemy postupi na powyščenje, s kamjenjom natwarjene, nad kotrymž je šudniški stol postajeny. Wón šo šynje. Šwukšudženje ma šo wuprajicž. Šišcže ras šamishkri šo w jeho šwėdomju, jeho t prawdoščzi napominajo, jako hižo na stole šedži. „Šlejčže, to je wajch kral!“ šawoła wón. „Šprecž, precž s tym, kšičžuj jeho!“ šawołaja židža. „Šdyrbju ja wajšeho krala kšičžowacž?“ je jeho pošlednje šnapšchecžiwjenje. „My žaneho krala nimamy, kšiba jenož khėžora“, wołaja židža. Duž dha njech šo štanje. Šenož wodu šebi hišcže žada, šo by šebi ruzy šmyl a tak wobšwėdcžil, „ja šym bjes winy nad krewi tuteho praweho; hladajče wy šo.“ To je jeho pošlednje šlowo. Š pošlednje šlowo židow: „Šeho krej pšchindž na naš a na našche džėcži!“ Šilatuš pokiwne, šo by šo kšičžowanje štalo.

Šobhladajmy škėcžnje hišcže na šudnikow a na teho, kotrehož šašudžichu!

Šomjenjo šu šlawjeni jako lud prawa. Šišcže dženska ma šo ša to, šo šo njemóže ničtó, kotryž chze juristizy šdžėlany byčž, teho šminyčž, šo njeby romške prawo študowal. Tola hubjenje je romške justizne šarjadništwo šwoju pruhu wobštalo, kotryž mješche tu wotpoložicž! Šo šašadach romškeho prawa by šo ša Šilatuša šlušchalo, šo by židow s jich škėržbu bješe wšcheho šomdženja wotpokafal, dofelž njemėšesche šo s jich škėržbu našadžowacž. Šchetož to, čžehož židža Šesufša winowachu, našupowajche nabožinu: wšchė praščenja pač, kotrež židowštu nabožinu našupowachu, bėšche romška justiza je šamyšlom židam šamym pšchewoštajila. Ššchato bėšche šo Šilatuš hnydom domakal, šo je to kša, čžehož židža Šesufša winowachu, šo je wón wo šwėtnym kraleštwje rėčžal. Wšyche teho bėchu šami wušnali: „My mamy kašnju, a po tej našchej kašni dyrbi wón wumrjecž; pšchetož wón je šo šam Boži Šsyn čžinił.“ Šich škėržba našupowajche potajkim jenož nabožne praščenje. Šilatuš mješesche šo potajkim tak škőcž, kaž je šo něhdže dwazecžli lėt pošdžijšcho romški bohota Šallion škőžil, jako Škorinthizy židža japoschtoła šawoła pšched jeho šudom wobškőřowachu: „Štón narėcži ludži, šo bychu Bohu šlužili pšchecžiwu našchemu šakonju.“ Šallion džėšche t židam,

„Gubi židža, hdy by sčto njeprawe bylo, abo jle sčhibal-
stwo, chzyl ja waš sčobnje hlyšhecž; dokelž pak praschenje
je wo wucžbje, a wo słowach a wo sakonju mjes wami,
dha hami hladajče, ja nochzu nad tym budnik byčž.“
(Zap. skutk. 18, 12 hl.) Sa praschenja, nabožinu nastupaze, nje-
bšche Gallionowy bud. Čžeho dla njeje Pilatuš tonle jenicžki
prawy pucž nastupil, ale je radšcho pschecžiwu swojemu psche-
šwědčenju a se snutstownym spjecžowanjom do tak nješkodneho
waschnja swolil; židam jene žadanje po druhim pschilubjo, domiž
njabšche škóncžnje jich hotowy njewólnik, židowstu lacžnosčž po
čžlowiškej krewi spokožazy, — to my njejnajemny. Wojoščž psched
pschilubženjom psched njedowěriwym kžžorom Tiberijom jeho
wobtnježesche. Bjes dwěla bšche ja Pilatuša nad tym, šwoje
sastojništwo, šnano šame šwoje žiwjenje woprowacž, chzylche-li po
prawy a prawdosčži šebi i Šesufom šaradžicž. A to pospytacž —
njabšche wón čžlowjek ja tym. Šeho wodžesche myšl, šo by šebi
jenož šwoje žiwjenje a šwoje sastojništwo šwěščžil. Tajtele kubla
prawa a prawdosčže dla na pošlednju škóštku šadžicž, šamože
jenož čžlowjek, kotryž je je wšchem šwojim žiwjenjom hluboko
šakorjenjeny do Boha, abo tola i najmjenšcha do wěrnosčže
šwědomja, kotraž wšchaf tež pošhanam njeje nješnata. Pilatušej
pak bšche tež šama wěrnosčž šwědomja njewěšta wěž. Wón je
psches šwoje praschenje: „Ščto je wěrnosčž?“ nam ja to
šwědščžil, šo jemu njeje wěšte, hacž wěrnosčž nēhdže nadeńdžesč.
Šdyž tajšeho čžlowjeka hodžina špytowanja podēńdže, a wošebje
takle nable, kaž je šo to Pilatušej štało, kaš dyrbjal wón wob-
štacž? To klineži žalostnje a je tola bješe wšcheho dwěla wěrne,
hdyž prajimy, šo by w tehdomnišchich čžadžach lēdma tam a šem
čžlowjeka nadeschol, a šo tež dženska wjele čžlowjekow njenaden-
džesč, kotřiz — by-li šo jim runje tak šesčlo, jako Pilatušej —
bychu šo šthrobliši a bychu šebi šwažili, šo bychu pschede wšchem
prawdosčži čžesčž dali. Šdyž šo wo sastojništwo, haj, wo šame
žiwjenje jedna, tam rošēńdže i wjetšcha wšchem krotosčž škaraktera
jako šněh w šłóncžku. Šeho dla šmēšch prajicž, w tutej hodžinje
njeje šo jenož nad šudnikom Pilatuškom šamym, ale nad wšchemi
čžlowjekami, w šudniškim sastojništwje štežazy, powšchitkownje, —
haj, i škótkla nad wšchej čžlowiškej prawdosčži Bože wuššudjenje
štało: wažena, ale pschelohka nadeńdžena! Šwontownje je
psches Pilatušowe šłowa šwětny šud nad Šesufom šudžil, po
wěžy šamej pak je tehdy Bōh nad čžlowiški šud šwoje wu-
šudjenje prajil.

Nětko pohladajmy hiščeže na židow! Šich wina je hiščeže
wo wjele wjetšcha, dylži wina tamneho Romjana. Šesuf šam
je Pilatušej prajil: „Tōn, kiž mje tebi podal je, tōn ma
wjetšchi hrēch“. Pilatuš bšche pošhan, a njabšche trajch džēń
prjedy ani Šesufoweho mjena šnal. Židža pak bēchu hižo pjat-
nacže stow lēt dolho Boži lud a mējachu hižo dwē lēče dolho
Šesufa, a psched nim Šesufoweho pschipowjedanja, Žana šchēženika,
a bēchu widželi, kaš štaj wobaj mjes nimi škutkowaloj. Čžeho dla
woni Šesufa tak hidžachu, šo šo jenož i jeho šmjercžu špokojichu?
Dwoje hibanje mamy špōšnacž w šyle tyč, kotřiz lud šabludžichu
a šaklepichu: Šena štrona bšche pschecžiwu Šesufej, dokelž njabšche
wón i jich pobožnosčžu pschesjene, a dokelž woni tak nad šwojej
nahladnosčži šhubjowachu, a dokelž wón jim jich duchownje-šwětnu
politiku kashče; to bēchu Šarišejšy.

Čži druh, mjenujžy Šaducejšy, šazpivachu jeho šwětnje
politiki dla.

(Pofracžowanje.)

Wšchelate i bliska a i daloka.

— Wobšadženje wucžerškich měštnow w našchich šerbškich
wošadach je nětko wobšamknjene, šo šmēja šchule i nowym šchulškim
lētom šwojich wucžerjom. Še šchłodu wšchaf je, šo nješku wšchitke
šerbškich wucžerjom dostacž móhke. Kaž daloko je nam šnate, tele
pschemēnjenja do skutka štupja: Šako nowy zyrkwiński wucžer pschindže
do Budyšchinka knjes Petrik, kotryž je hacž dotal i wucžerjom
w Bōrku byl. Na jeho město pschindže knjes Šrawz, kiž je jutry
šwoje pruhowanje na Lubiškim šeminarje wobštal. Tōn bšche
najprjedy Šamjēńškemu šchulškemu wokriješej pschipokasany, je pak
šo wulkeje potrebnosčže dla šašo wot ministerštwja Budyštemu
wokriješej pschipokasal. Dotalny pomozny wucžer w Budyšchinku
knjes Šolat šo do Šejšwacžidla pschedšydbli na město knjesa
Šilbriga, kiž je po dolhim a šwěrnym džēle na šakluženy wotpocžinš
šchol. W Łuhy knjes Domaschka jako nowy wucžer šastupi. Do

Štrōže pola Barta pschindže knjes Šrilling. Do Šlufšcha je šo
knjes Šōdny a do Boschēz knjes Šschizan — lētuschaj nowaj kan-
didataj wucžerštwja — pokasal. Ššowjanske wucžerštwjo dyrbi
w tu šhwilu njewobšadžene wostacž, dokelž je šo dotalny knjes
wucžer do Šōbelna powoalal a žadny Ššerb wjazy njeje, kotryž
by móhl tole měštno šastaracž.

— Našch „šerbški džēń“ šmy šašo šandženu šrjedu w Budyš-
schinje mēli. Wōn bšche dobre wopokasmo ša to, kaš lēto a bóle
šrjeda po jutrach našchich Ššerbow je wšchēch štron do našcheho
štarošławneho Budyšchina šhromadžuje. Wošebje bšche nam šwoje-
šelaze, šo jich tež rjanu licžbu je šerbškeho luda wohladachmy.
Šižo rano 1/4 10 hodžin šapocža šo wuradžowanje. Pschedšydb-
štwjo šerbškeho lutherškeho knihowneho towaršštwja mējesche wura-
džowanje. Šjewi šo, šo pošelnikaj w bližichim čžadžu našche šerbške
wošady pschekhodžitaj. Nowa kniha „Timotheus“ wot knjesa
šararja Šaktarja we Wōššlinku špišana, je wušchla a ju našche
šobustawy bōršy dostanu. Na nowe lēto šo nowa kniha napische
wot knjesa šararja Šōlcža w Budyšchinku, kotraž budže lubym
Ššerbam „hištoriju šlubjēneho kraja“ powjedacž. Wjele žadana
knih „šwjaty pošti“ šo i nowa wjaša a našchi Ššerbja šmēja
škladnosčž šebi ju kaš wšchē druge knihi we wudawaršni „Ššerb.
Nowin“ abo potom kupicž, hdyž pošelnikaj i nim pschindžetaj.
Našlētinja ššhadžowanika šerbškeje študowazeje mlodosčže bšche rjanu
licžbu študowazyč a tež wjele štaršchich knješow šhromadžila. Knjes
theol. Wicžēžl šo jako pschedšyda študowazeje mlodosčže wušwoli.
Šednašche šo wo jubileju našchich ššhadžowanškw, kotryž šo lēšča
w Ššhrosčžizach šwjecži, dokelž šu Ššhrosčžizy šakōženške měštno
našchich ššhadžowanškw byle. Kaž je šo i džēšacžlētneju wob-
štacžu našchich ššhadžowanškw almanach wudaš, dyrbi šo šašo tajki
almanach wudacž. Wē šo ma študowaza mlodosčž šama redaktorštwjo.
Š wumjedženju teho namjeta šu šo jako pomoznižy pschi redigowanju
postajili knjes dr. Wuka, knjes duchowny Šōlcž i Budyšchinka
a knjes duchowny Šchewčžil. Knjes kand. duchownštwja Wicžas
ššhadžowanšu wobšamknj, šo wutrobnje podžafuju wšchitkim čžesčženym
hoščžom. Dopolnija w 11 h. mējesche w lišchēžej jamje narodo-
pišny wotrijad šwoje pošedjenje. Šeho pschedšyda knjes dr. Wuka
da rošprawy wo škutkowanju wotrijada. Knjes rēčnik Šarcžemški
pschednoschēsche wo ludlicženju w Šrusškej, kaš šu šo we wšchelatic
štronach Ššerbja šapišacž dali, wo kotryčž žaneje powjēšče
nimamy. Knjes dr. Wuka pschednoschēsche wo mjenach, kotrež šu
wot rēšow wotkōžile. Šnydom po tym mējesche rēčespytny wot-
rijad, w kotryčž tež knjes dr. Wuka pschitomnyč i pschednoschkom
wo škladbje atd. šwješeli. Šopolniju w 3 h. ššhadžowasche šo
našcha Macžiza pola Šudžiz. Knjes pschedšyda can. Šuščžanski
powita pschitomnyč a knjes scholasticus Škala poda powšchit-
kownu rošprawy škutkowanja našcheje Macžizy. Knjes poškladnik
Wōrba po datej rošprawje šwoje sastojništwo štarobny dla škōži a
hdyž bšche šo jemu ša jeho šwěrne dolholētne škutkowanje čžēšny
diplom pschepodal, šo jako nowy poškladnik Čžecž wušwoli. Knjes
wucžer Šommer poda rošprawy wo knihiškladže. Šajimawa bšche
rošprawa šarjadnika Macžičneho domu knjesa rēčnika Šyža, kotraž
nam našche žyle wobštejnosčže jašnje a dokladnje wuloži a nam
šjewi, šo je našch dom w pošlednim lēče 3402 hr. čžišteho wu-
noschka wunješl. Knjes Šiedler mējesche rošprawy wo knihowni a
šo to nušne žadanje wupraji, šo by šo katalog našcheje knihownje
čžiščēžal, šo bychmy wjedželi, ščto w našchej Macžičnej knihowni
mamy. Knjes šantor Šordan rošprawjesche wo delnjolužškim
wotrijedže, kotryž je tež i bohатыm žožnowanjom škutkował. Knjes
šaplau Andrižki mējesche hnujazy rošprawy wo belletristškim w-
rijedže. Šškóncžnu rošprawy poda knjes wucžer Ššerš
hudžbnym wubjerku, kotryž šebi wošebitu knihowny
špišny žadašche. Dalšchu rošprawy wažneho pošē
tydžēń podamy. (Šr

— Kaž je šnate, šo i lētom 1900 nowy bē
žylim nēniškim kžžorštwje šawjedže. Psches
žylim wōtžnym kraju tōn šamny šakon placži
vormindow šakon tež wulle položenje pschinješ
psches šakon wot vormindštwja wušwobodži.
w Šakškej hacž dotal to pravo placžesche, šo dy
postajicž ša mandželške džēčži hacž do 21 lēt,
wumrjek, tež tehdom, hdyž bšche macž hiščež
džēčži wocžahnyč a šamōženje hladacž, psche
šakon, hdyž nan wumrje, štaršchisku mōž na
je macž žywa a to šamōže. Duž šo i 1. jay

vormindstwow nad mandželskimi džěczi sěhnje. Maczeri pať ma šo wot vormindstwow šuda pomoznik postajic, hdyž je šo to wot nana postajilo abo wot maczerje namjetowalo, abo hdyž šo to wot vormindstwow šuda w džiwaniu na džěczi sa nusne pójnaje.

Towarišchne spěwy.

Glóš: Moje žiwjenje šy Chryščje.

I.

We Jesuřowym mjenje
 Šso lubje witamy.
 Š towaršchmy šo rjenje,
 Kiž jeho šwěrní šmy.
 Wón žiwjenje ma ša naš,
 A šbóžnosć njejestu,
 Šdyž horjo šaha na naš,
 Še blisko š pomozu.
 Šchtóž jemu wšchón šo doda,
 Ma lute wješele;
 Ša duřchu žana šškoda
 Šso jeho njeđotnje.
 Kiž do njeho šmy ššchězeni
 A we nim wostali,
 Šmy jeho wumoženi
 Šow a we wěčnosći.
 Duž chžemy štajnje šhodžic
 Š nim ruku ša ruku,
 A jemu šo dać wodžic
 Ma šbóžnym pućiku.
 D Jesu, žohnuj š hnadu
 Mašch šwast, tón bratrowski,
 A njedaj nam pšchicć k padu
 A nišdy k hanibi.

(Němški: Wie lieblich ist's etc)

II.

Šchtóž chže być rycer šhryštuka,
 Kiž jeho pšchecziwnik,
 Štuš hnydom šobu do rjada,
 Šso nješomdž wošomik!
 Šlaj, kať šo šmahuje
 Šžo šhorhoj wješele,
 Štrompety šlincža wojeřizy,
 Šwon, won, duž do wójny.
 Šchtóž k temu šralej pšchicšaha
 A š nim do bitwy dže,
 Šso šabat čžšny šwobleka,
 Šón šabat prawdošče,
 A šlobu šbožowny,
 Šškit wěry woborny,
 Ššecž šwětky, wótry we šlowje,
 Kiž do duřchow šo drje.
 Duž dha, o drohi wójwoda,
 Šso tebi pšchimošwjam;
 Šdžež tvoja ruka došaha,
 Šam š tobu došwam.
 Šje napjeln š lubošču,
 A š šhroblej došeru.
 Ššchě brónje k doščzu mi daj,
 Šje š nimi wopašaj!

žehń ty pať šobu na wójnu
 šam ničšo njeđžu.

idž ruku, ert a wutrobu:

šenož došydu.

bitwe rycerškej,

š tebe došytej,

špěwam: Wiktorija!

š. Halleluja!

šo špěwa: Wer will ein Streiter Jesu sein?

Kurwjerch Bjedrich III. nad Pšalzu.

Šrawy šěřchta reformaznyje běšche kurwjerch Bjedrich III., kotryž polnje ša ewangeltjon šajtupi. Wón běšche mjes 12 džěczi najšarschi hrabje Jana II. Kunjež běšche wón k šwojemu wuwučženju na katholicich dworach živy, je runje tónle wobšhad wulki šaczišchčž na jeho šmyšlenje čžinił, šo bu jeho wutroba pšchijomna ša našču ewangeltiku wěru. Ša našču ewangeltiku žyrkej bu wón hagle žyle došyty, jako šo š lutherškej prynžepnu Marju-Šraniborškej woženi. Šako Otto Šendrich bješ džěczi wumrje, wón kurwjerchštwu do šwojeje ruki došta. W 17 lětnym, šwonšach měrnym, ale tola wot šnutškownych bědženjom napjelnjenym knježenju wón škladnoščž došta šwoje duchowne brónje pošafacž. Najprjedy drje njechawše šo ša žanu šronu wuprajicž, ššoncžnje pať dyrbješche šo šjawnje roššudžicž. Šdyž běšche to roššudne pošedženje 14. meje 1566, da šebi wot šwojeho šyna bibliju pšchijneščž. Wón wupraji, šo we wězach wěry jeneho šnješa pšchijpójnawa, kiž je šnješ wšchitkich šnješow, šral wšchitkich šralow; šo šo jow jedna wo duřchow šbóžnosćž, a wo nješ nima roššudžicž šhčžor, ale jenož Bóh, kotryž je ju poštajil; hewak chžyšche šo došericž prawdoščži šhčžorowej, jeli šo pať jeho tole došerjenje ššebje, šo wón teho trošchtuje, šo je našč šnješ a šbóžnik jemu a wšchitkim wěryžnym to ššubjenje dať, šo šo nam, šchtož my na tym šwěčže jeho dla ššubimy, w tamnym šwěčže ššokročž šaruna. Šute šłowa čžinjachu šajki móžny šaczišchčž, šo kurwjerch Šluguš Šafski jemu na ramjo šlepašche a rjekny: „Šjedricho, ty šy pobožnišchi hacž my wšchitzy“, — a dale šhorla Šadenski rjekny: „Šchto macže pšchecziwo temule hišchčže? Wón je pobožnišchi hacž my wšchitzy.“ Šón džěń jemu pšchijnešče nješwajniwu čžajnu šronu. Šajki šo wón tež wopofaša, hdyž šo jeho šmjercž bližejše. Šošulnjem pšches Šože šłowo wuřny wón 26. okt. 1576 we wěry do šwojeho wumožnika š tym šłowom: „Šnježe, po tvojey woli.“

Nješidž nišoho!

Dwaj pšchepuzaj w jenym měčže běšchaj dołhi čžaj w hórškim hidženju hromadže žiwaj. Šonaj žaneje škladnošče nješkomdžišchaj, šebi šškodu načžiničž. Ššoncžnje šwědomnje teho jeneho wotuczi a wón pójna, šo dyrbi šo hórške nješchecželštwu wotštronicž. Duž šo wón prózowašche, šo by šebi š nješchecžela pšchecžela ščžinił. Wón by teho dla husto ludži, šššiz bychu k njemu po nješchto pšchicšchi, š tym prajenjom, šo je ta wěž pola šwojeho nješchecžela ššpšcha a čžerštwišcha doštačž, k temu pošłak. Šute šadžerjenje wutrobu teho druheho móžnje šajšchimny. Wón běšche tať hnuty, šo šo wón jedyn džěń šhraba a k šwojemn došalnemu nješchecželej džěšche a šo š nim wujedna.

Něšchto k roššominanju.

Šudry wšchitko njepraji, šchtož měni, a ludak wšchitko nje-měni, kať praji.

Šchtóž njeje nawuřny pošłuchacž a ššuzicž, nje móže roššafowacž a knježicž.

Šěj luboščž a čžin šchtož ty chžesch (Šluguštinus).

Ššchecžel w nuřy, pšchecžel w šmjercži a pšchecžel šady šhrišbjeta, šu šti ššlne mosty.

Šodarmo je polo džěłane, hdyž šššncžło šwětko ačžoplotu njeđžerži.

Šališche došwólne darj ša wošhe armeniške šyroty:

Š Šufecžanškej wošady

Ššches šnješa šararja Šubizu 97 hr. — np.

Šwot šchtyřoch nješmenowaných š š 18 = — =

Šodawš wot paćerškich džěczi w Šudyšchinku 50 =

Šromadže: 115 hr. 50 np.

W mjenje wobohich šyrotow praji wutrobnj džak

Šólčž, redaktor.